

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok kátholikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” czím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak:
Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
Egyes számok kaphatók: a dohánytűzárakban.

Az Oltáregylet közgyűlése.

Abban az általános fellendülésben, mely a magyarországi kátholikusok hitéletét általában s nálunk is jellemzi, egyik legszebb és legtisztéletreméltóbb jelenség az Oltáregyletnek működése, vagyis azoknak a buzgó lelkeknek a munkája, a kik Istent szeretik. E szeretetnek esbódolatnak kifejezést adnak akkor, mikor az Oltári-szentségben jelenlevő Istent imádják, másrészt díszíteni, ékesíteni kívánják azokat a hajlékokat, a hol az Üdvözítő lakást vett magának.

Az Oltáregylet, mely megyénkben ez alatt a pár év alatt oly csodálatos hódítást tett, legutóbb tartotta ez évben utolsó választmányi ülését, melyen nyilvánvalóvá lett, hogy az egyesület tisztukra, választmányára és tagjaira mily önfeláldozó és eredményteljes munkát végeztek a lefolyt esztendőben. — *Kéri Ferenc*, az egyelet buzgó titkára nagyperkatái plébánosává nevezetvéni ki. helyét *Dornis István* hitoktató foglalta el. Beszédét, melyet a közgyűlésen tartott, egész terjedelmében közöljük, Annyi szép, oly mélyreható gondolatokkal, az úgynevezett oly lelkesítő szeretetével találkozunk, hogy meg vagyunk győződve, mi-

szerint nem lesz senki, ki lelki öröm és felbuzdulás nélkül olvashatná sorait.

Mélyen tisztelt Választmány!

Üszintén megvallom, kissé zavarban vagyok ma, mikor a székesfejérvári Oltáregylet ez évi utolsó választmányi ülésén visszapiantást óhajtok vetni az egyesület egy évi működésére. Alig pár hete, hogy az Oltáregylet érdeműs vezetőinek kitüntető, de meg nem érdemelt bizalma és Fő-pásztorom kegyelmes kinevezése folytán szerencsés vagyok osztályosa lehetni annak a magas-szoros munkának, melyet az Oltáregylet s első sorban annak tisztikara és választmánya évek óta oly önfeláldozó fáradsággal és oly szép sikerrel végeznek Isten dicsőségére. Epen ezért, első lát-szatra nem vétenék az igazság ellen, ha azt mondánám, hogy az Oltáregyletnek, az Ur Jézus és az Ó szegény templomai iránti szeretet ezen — ha szabad e szót használnom — műhelyének működése ismeretlen előttem. S az sem lenne meglepő, ha így volna, hisz az Oltáregylet tagjai szinte aggályosan teljesítik az Üdvözítő parancsát, hogy „ne tudja a bal kezéd, mit cselekszik a jobb,” teljesen át vannak hatva Pascal szavainak igazságától, hogy „a titkolt jöttet leginkább méltó a becsülésre.” S hogy szerény működésük eredménye mégis napfényre jut, az sem az ő hibájuk. Tudom, hogy az Oltáregylet tagjai áldásos munkájukban mindig és egyedül csak az Istent keresik. Nem tehetnek róla, ha tetteik nyilvánosságra jutnak és világlatnak, mint a tartóra helyezett gyertya fénye, melyet csak az nem lát meg, aki vak, vagy látni nem akar.

Ezért ismertem én is az Oltáregyletet keletkezése első pillanatától fogva s ezért nem lenne nekem nehéz ma annak egy évi működésére visszatekintennem.

Azonban a jelen szerény szavaim elején kifejeztem zavarom ezzel még nem szűnt meg. Mert dacára annak, hogy, mint említém, ismerem az egylet működését, mégis illetéktelennek tartom magamat arra, hogy azok előtt rajzoljam a munka képét, a kik azt végezték. Félek tőle, hogy a vonások gyarolók, a színek elmosódottak, szóval a kép gyenge lenne. Epen ezért nem is vállalkozom e kép megfestésére, a visszaidézés felemelő és boldogító munkáját az Oltáregylet buzgó tagjainak emlékeztetére bízom. Hanem e helyett, ha szabad lesz, elmondom, miben látja csekélységem az Oltáregyletnek fő hivatását.

A napokban égy, papok számára szerkesztett előkelő olyóiratban, egy érdekes eszmecséret kísérem éber figyelemmel. Arról volt szó, mely: *„Egylet fontosabb napjainkban: az Oltáregylet-e vagy a kátholikus Legényegylet?”* Szóval a hitbuzgalmi egyesületek voltak szembeállítva a szociális téren működő kátholikus egyesületekkel. Az volt a kérdés lényege, melyik fontosabb, melyik létesítő előbb, melyik felel meg jobban századunk szellemének, korunk viszonyainak?

A nélkül, hogy különös éleslátást akarnék magamnak tulajdonítani, mondhatom, körülbelül előre láttam a vita végeredményét, s magam is erre az alpra helyezkedtem kezdetül fogva. S ez?

Hát kérem: Oltáregylet és Legényegylet.
Legényegylet és Oltáregylet.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Sáros Maiju.

Irta: *Pi. Iari Päivärinta.*

(Folytatás.)

Ugy látszott, hogy a fiatal asszonnyal áldás szállt a házra, mert minden tervüket és kezdeményeit siker és szerencse koronázta. Koszkela, mely már azelőtt is vagyonos udvarház volt, folytonosan növekedett gazdagságban.

A jóléltű öreg anyós kezdetül fogva szerette menyét és mindenben egy szív és egy lélek voltak. Nehezebb dolgokban Maiju tanácsot kért tőle és a jó asszony úgy bánt vele, mint a saját gyermekével. Abból a feszült, keserű viszonyból, mely gyakran előfordul az anyós és menyé közt, a mely néha az egész ház békességét feloldja s a mely miatt akaráhányszor szép birtokok szétdarabolva több kézre jutnak, — itt semmi sem volt.

Azonban, ha az öreg haziasszony szerette és tisztelte is Maijut, a gazda megtartotta hidegségét iránta. Ugyancsak megbánta már, hogy csak kezdetben ellenezte a házasságot, de büszke önrézte tiltakozott a beavatkozás ellen.

Egyszer a gazda súlyos betegségbe esett. Maiju éjjel-nappal ott ült ágyánál gyöngéden ápolva őt; az öreg asszonyt annyira megtörte az eset, hogy maga is ágyának esett, Maiju meg viágért sem bízta volna cselédre a betegápolást.

Ott ült állandóan betege mellett. Majd az ágyat igazgatta, majd az izzadságot törölte le a beteg homlokáról, hűsítő italt nyújtott ajkaihoz, majd orvosságot adott be neki. És mindezt oly

szívesen tette, a nélkül, hogy panaszokodnék a sok virrasztás és megerőltetés miatt.

A betegség nagyon sokáig tartott. Már az első napokban arra gondolt a koszkelai gazda, hogy bocsánatot kér a multért, minthogy mindig jobban megismerte a leány nemes szívét és önfeláldozó odaadását. Maiju legkevésbé sem mutatta, hogy a hidegségnek kis emléket is megőrizte volna, hanem teljes odaadással és jó kedvvel ápolta. Mindazonáltal röstelte, hogy menyé előtt megalázza magát, ezért a betegség alatt is csak oly hideg volt, mint azelőtt, a mi nagyon fájt Maijunak, bár senkinek sem szót róla.

Ha a beteg szívébe pillanthat, látta volna, hogy ott a hidegségnek és ellenszenveek többé semmi nyoma nincs, — de hogy tudhatta ezt a szegény Maiju?

A betegség folyton megsúlyosbodott, úgy, hogy a beteg környezetet aggodni kezdett. Több hónapja virrasztott már Maiju ágyánál, és már ő rajta is meglátszott, hogy egészsége és ereje egyre fogy.

Egy alkalommal a beteg mellett ülvé, elnyomta az álom, mert a természet végre is követeli a maga jogát.

A beteg fölébredt és részvétellel tekintett ifju ápolójára, a ki úgy ki volt fáradva és megerőltetve, hogy elszunnyadt.

Arra gondolt, hogy mindez ő érte történik, és ez a gondolat szívén érintette.

Ugyan szépen fejezi vissza ez a Maiju azt hidegséget, melyet ő tanusit iránta.

Ezt elgondolva, megbánta eddigi viselkedését és sirni kezdett.

— Oh Istenem, kicsoda ember lett belőlem! Hangjára Maiju felébredt szenderegéséből.

— Ah! hogy elaludtam! Tetszik valami! Sokáig aludtam? Bizony nem szép tőlem. Rosszul

érzi magát? — kérdezte Maiju, miközben hirtelen felugrott székéről.

— Rosszul vagyok... Nagyon beteg vagyok testben, lélekben! Rossz voltam irántad Maiju! Megbocsájtasz? — szót a beteg remegő hangon.

— Oh, ne beszéljen így! Soha sem volt én hozzám rossz, soha sem mondtott nekem egyetlen rossz szót is, — sietett Maiju felelni, de könnye kicsordult szeméből. Ez forró óhaj volt a szeretet után, mely ebben a könnyben fejeződött ki s a melyben most egy éledő remény tükröződött vissza...

— Hideg és szeretetlen voltam hozzád, — zokogá a beteg.

— Ne mondja! Mindig jobb volt hozzám, mint érdemeltem. Mert ki vagyok én, hogy eléggé hálás tudnék lenni ön iránt? En csak egy szegény vályogvető leány vagyok, ép oly szegény, mint a madár az ég alatt; én nem hoztam semmit a házhoz, maguk pedig ezt sohasem vetették szememre. Látom, hogy másutt gazdag leány is minő sorsra jut. Fájt ugyan először, hogy házaságunkat szegénységem miatt ellenezték, de mikor megadták az engedélyt Jakkónak, én is mindent elfelejtettem.

— Te mindig olyan jó vagy, oly nemes és tiszta szíved. De hallgass most ide, a mit mondok. Elleneztem eljegyzésedet és jól mondom, szegénység miatt. Ez a bíróság büne vort, a mely szívedbe fészkelte magát. Feleségem rábeszélő szavaira azonban hála Isten! beláttam igazságtalanságomat és beleegyeztem. Ha azonban a bün gyökeret vert az ember szívébe, nem lehet azt egykönnyen onnan kigyomlálni. Beláttam, hogy igazságtalan voltam, de avval a gondolattal csak nem tudtam kibékülni, hogy te szegény vagy és hogy mennyivel jobb lett volna, ha menyünk gazdag leány. Innen a hidegség, melyet ellened

Nem vázoló a vitaközös folyamán felmerült különböző véleményeket.

Világos dolog az, hogy mivel ma, a XX. században, a társulás századában, az erők összetételének korában, egy ember nem ember, ha a katolikus egyház hívei társadalmi uton is érvényesülni akarnak, társadalmi egyesületeket kell alapítaniok. Ezt hangsúlyozva lépten-nyomon a keresztény szocializmus első zászlóvivője, Szentégyes Atyánk, XIII. Leo pápa is. És teljes joggal. A hitbuzgalmi egyletek, a milyen pl. az Oltáregylet is, manapság magukban nem elégségesek. Ismerjük a francia állapotokat. Öszintébb buzgósz, mélyebb áhitat, Isten ügye iránt nagyobb áldozatkészség sehol nincs a világon, mint az egyház első leányánál. Szébb templomokat, ékezebb egyházi ruhákat, több novenát, lélekemelőbb istentiszteletet sehol sem találunk, mint Franciaországban. S mi az eredménye? A templomokban, a missziókban, a vad emberek között — óriási, a mindennapi életben, a társadalomban, az európai még vadabb emberek között — semmi.

Tehát szükség, még pedig égető szükség van az élő, a küzdő Katolikus Egyházban, az Isten e mozgó seregében socialis tevékenységre is. De mit mondand e ezzel? Háttérbe helyezem, kicsinylen a hitbuzgalmi egyesületek csodás működését? Soha!

Az alpesekben most egy óriási alagutat fúrnak. Csodás munka megy ott. A munkások a föld mélyében, a hegy belsejében, a nagy hőség, a megrontott levegő miatt nem dolgozhatnak. Az elemekkel nehéz harcolni. Azért, míg az egyik rész fur, törtet előre, a másik a friss levegőt szivattyuzza a föld mélyében dolgozók, izzadók számára.

Ez kérem az Oltáregylet fő hivatása. Mert az Oltáregylet tagjai nemcsak varrnak, nemcsak himeznek, nemcsak éjet nappallá téve buzgólkodnak az Ur templomainak felruházásán, felékesítésén. Nem. Az Oltáregylet tagjai áldoznak is meg imádkoznak is.

Ezen érdemdús egyletnek első titkára, az én lelkes, buzgó elődöm, már idézte egy alkalommal e helyen IX. Pius pápa szavait: „Adjatok nekem egy imádkozó sereget s az Egyház

tápláltam. De ez már elmúlt! Én már régóta éreztem, hogy mily tiszta, jólelkű, szerető és ön-feláldozó vagy nemcsak mások iránt, hanem én irántam is. Belátám és tudom, hogy többet érsz, mint az arany és gazdagság, ép ezért nem tudom magamat eléggé megalázní, hogy beismerjem tévedésemet és a te érdemedet. Oh ha ezt akkor tetsem, mikor világságot nyertem, most mily nyugodt volna lelkiismeretem. Edes lányom bocsáss meg érte! — esedéket a beteg.

— Örömmel teszem! — felelt Maiju. Hány-szor nem bocsátanék meg önnek, ha volna megbocsátani való. Az én szívem nem nehezelt önre. De jól van, hogy így feltártuk szívünket egymásnak, mert így minden ellentét megszűnt közöttünk. Nem így van-e, apám? Ön meggyógyul. Isten megtartja számunkra. Eddig is jól éreztem magamat házukban, de most kimondhatatlan boldog vagyok.

Igy beszélt Maiju és karjait a beteg nyaka köré fonta.

Mindketten sírásra fakadtak és jó darabig szabad folyást engedtek könyeiknek. És mindketten megvigasztalódtak.

Habár a házigazda betegsége oly veszedelmes volt, hogy maguk se reméltek felgyógyulásában, ettől kezdve egyre javulni látszott. A felgyógyulás azonban csak igen lassan haladt előre és Maiju tovább is odaadó türelemmel és gond- dal folytatta az ápolást. Az élet ettől kezdve mindnyájukra boldog és kellemes lett.

V.

Az olvasó tudja már, hogy Koszkeka egy nagy öszterbotteni folyó mellett van. Az udvarház egy zúgó vizesének emelkedettebb oldalán épült, mert itt a vizáradások nem veszélyeztették. Minthogy a vizesés hirtelen eső és nagy volt, a jégdarabok nem torlódtak össze és így a víz sem emelkedhetett oly magasra, hogy a házig fölérjen.

(Folyt. köv.)

ügye meg lesz mentve.“ Ez kell ma az Egyháznak első sorban elemekkel nehéz harcolni. A küzdő Egyház tagjainak a mindennapi élet küzdelmeinek puszkáros légkörében, az Egyház érdekeiért előre törtető lelkeknek ebben az óriási Simpon alagútjában szorult, fülledt a levegő. Állandóan új, friss légáramatra van szükségük. Honnan nyerjék ezt, ha nem kívülről, egy üdöb légkörből, az Oltárszentség imáadásának virágos téreiről? Kik utján? Az imádkozó lelkek utján.

Volt nekem egy buzgó spiritualisom. Az szokta volt mondani, hogy az emberiség itt e földön sohasem lesz képes felfogni azt, hogy miye van az Oltárszentségben. Majd egykor, a nagy leszámolás, a végső kiegyenlítés napján látni fogja a világ, hogy az emberiség életét nemcsak a szenvedélyek és érdekek, nemcsak a kincsvágy és kenyérkérdeés, nemcsak a nagy szellemek gondolatai s hadvezérek csatái, hanem és talán nem utolsó sorban, a katolikus templomokban felajánlott szent misék és méltóképen végzett szent áldozatok is irányították; hogy a trónokat, dinasztiákat, országokat nem egyedül a politika, a diplomatia, nem az alattvalók millióinak karjai, hanem a keresztfán bemutatott nagy áldozat vérontás nélkül való szüntelen megisméllése tartotta fenn; a hamis istenek bálványait nem a jók iparkodása döntötte le, hanem az imádság és a szent mise ereje.

Mindenesetre egy hívő lélek merésznek látszó, modern fülelnek szokatlan mondanása, a mely azonban egyrészt szent hittünk tanításába, másrészt a történelem tanubizonyosságába eresztí gyökerét. En legalább nem tudnám okát adni, miért ne acceptáljam.

Becizonyított tény az M. T. V., hogy az Ur Jézus a világtörténelem középpontja. Az emberiség élete észrevehetően az emberről lett Isten Fia körül forog. Az ósatyák szövargó lelke Ő utána epedit, az ókor pogány bölcseseinek kutató szeme Őt kereste s a modern pogányság támasztotta kulturkampfoz az Ő istenségének trónját iparkodnak rombadönteni.

Már most, M. T. V. ha a fizikai világban létezik gravitáció, nehézkedés, nem tudom felfogni, miért ne volna meg az erkölcsi világrend középpontjának, az Ur Jézusnak ez a mindent irányító ereje.

Mivel pedig M. T. V. az Oltárszentség nem más, mint ez az Ur Jézus az Ő istenségével, testével és lelkével, azért mondtam fennebb, hogy az Oltárszentség a mi életünk, a mi napunk, a mi levegőnk, karunk acélozója, küzdelmeink támasza, bizodalunk forrása.

Akarjuk, hogy az Isten ügye győzzön? Honnan reméljük ezt, ha nem az Oltárszentség erejétől. Ohajtjuk az Egyház terjedését? Forduljunk bizalommal a lelkek Círához és legfőbb Pásztorához. Ohajtjuk, hogy a lelkek az Isten tervéi szerint idomuljanak? Akarjuk, hogy őseink hite új életre keljen Mária országában s hazánk boldog legyen? Akarjuk, hogy a hívek szive és érzénye megnyiljanak az Ur templomának ékesítésére? Ne féljünk, majd gondoskodik róla az eucharisztikus Jézus, hogy méltó helyet készítsen magának a szivekben és a templomokban, csak mi tudjunk jól imádkozni. S milyen jól értettek ehhez a mi jámbor elődeink, milyen jó helyre intézték könyörgéseiket, mikor fel-fel sőhajtottak:

„Áldd meg országunkat, mi magyar hazánkat,
Vezéreljed jóra a mi királyunkat.
Ments meg minket ellenségtől,
Dőghaláltól és éhségtől,
Krisztus tesd s vére!”

S ezért erős az én meggyőződés, hogy napjainkban, mikor ezernyi a bajunk, óriási hivatásuk van az eucharisztikus egyesületeknek. S hiszem azt is, hogy első sorban ezért adta Szentégyes Atyánk oly készségesen áldását a mi buzgó szeretett Elnökünk Ő Méltóságára, a székesfejérvári Oltáregyletre s annak minden egyes tagjára és ezért kérem én az Isten áldását az ő nemes, ön-feláldozó munkájukra s főleg az ő buzgó áldozásaira és imáikra, amikről ha nem is szól e ítkári jelentés, de fel vannak jegyezve az élet könyvébe.

UJDONSÁGOK.

— **Báró Földváry István.** Fényes katonai pompával temették el ma d. e. 10 óraker báró Földváry István ny. altábornagyot. A helyben állomásozó tisztek legnagyobb része, de a vidékről is számosan megjelentek az elhunyt tábornok ravatalánál, hogy leróják a tisztelet, a kegyelet adóját. Városunkból a temetésen két uhánus osztály s 4 század gyalogos vonult ki a temetésre. A kivonult katonaság felett Matic Henrich ezredes parancsnokolt.

A család az elhunytót a következő gyászjelentést adta ki:

Gróf Zichy Jánosné, született báró Földváry Julia saját, valamint férje gróf Zichy János cs. és kir. kamarás, szolgálaton kívüli dzsidiás kapitány, fia gróf Zichy István és neje született Péchy Margit grófné és gyermekeik, gróf Zichy Kázmér és neje született Odessalchi Ilona hercegné és gyermekeik, továbbá sógornéja, özvegy báró Földváry Sándorné született Pázmándy Seréna, valamint leánya gróf Lónyay Gáborné született Földváry Sarolta, férje gróf Lónyay Gábor és gyermekeik, fia báró Földváry Pál és neje, végre unokahuga Földváry Paulina, ugy szinten az összes rokonság nevében mélyen szomorodott szívvel tudatja, forrón szeretett testvérbátyja, illetve sógora, nagybátyjuk és unokatestvére: nagyméltóságú földvári báró Földváry István nyugalmazott cs. és kir. altábornagnak, Ő felsége magyar testőrsége volt hadnagyának, a vaskorona III. osztálya lovagjának, a katonai érdemekereszt, a hadi érem, a jubileumi érem stb. stb. tulajdonosának f. hó 2-án reggel 8 óraker Zichy Ujjfalun életének 65. évében hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. A boldogulnak hült tetemei f. hó 4-én d. e. 10 óraker fognak a zichy-ujfalusi sírkertben nyugalomra helyeztetni. Zichy-Ujjfal, 1902. évi december hó 2-án.

— **Üdvözlés.** Az Oltáregylet legutóbbi, december 2-ki választmányi ülésén szépen emlékezett meg az egylet volt titkárról, Kéri Ferencről, a ki a mult hónapban Nagy-Perkátá plebánosa lett. Szőgyény-Marich Julia indítványára elismerését nyilvánította az Oltáregyletben mindenker lelkiismeretes buzgósággal és ügyszerelettel teljesített munkálkodásáért. Sajnálkozását fejezte ki tavezása fölött, Isten áldását kéri jövendő működésére. Ohajta továbbá, hogy ezen határozatot jegyzőkönyvbe vegyék s róla a kivonatot az el-távozott titkárnak is megküldjék.

— **Sakkélet.** Éberem tevékeny sakkársaságunk hétfőn azaz folyó hó 8-án este fél 9 óraker tartja tombolaversenyét az „Othón“ kávéházban levő egyleti helyiségben. A versenyben mint versenyző mind a 63 tag résztvehet és minden második játékos nyer. A kitzótt időben ugyanis a jelenlevők nevei egy cilinderbe jutnak, a honnan sorshuzás vagyis a vak véletlen esélye szerint párosítottnak össze a partnerek. Valószínű tehát, hogy közepes játékosok is könnyen nyerhetnek pártit s a győzelem időrendje szerint választhatnak a Schmelczter diszműkereskedésében vásárolt szép emléktárgyak közül. Természetes, hogy a társaság érdeklődőket és gibicéket szivesen lát ez alkalommal — a gibic-törvény szigorú betartása mellett. Bővebb tájékozás végett még azt is megjegyezzük, hogy hogy a gibicék ez alkalommal nemcsak a szájukat tartoznak lakat alá szorítani, hanem a játszma egy-egy fordulatanál a kéz avagy lábmozdulat, a fej avagy fülszóválás, de még az ajkbiggyesztesés, sőt az orrfintorítás is szigoruan tilva van. Tekintettel arra, hogy ezen sakkársaságunk tagjai — elütően némely más kör tagjaitól — a tagdíjat már az év elején ki szokták fizetni s így anyagilag érdeklődést áruknak el, remélhető, hogy az erkölcsi támogatásban is versenyeznek vagyis ez alkalommal is jelenlétükkel fognak tüntetni.

— **Szentgyakorlatok.** Az Oltáregylet tagjainak a jövő héten tart szentgyakorlatokat P. Tomcsányi Lajos jézustársasági atya. — E hó 9-én d. u. 5 óraker kezdődik a Ferencz József nőnevelésben és három napig tart.

zetni. Arcáról az egész uton dült a veriték és mikor beléptek az itéletírhirdető bíróság szobájába, Friedrich összeesett és csak nagy nehezen térték magához.

Hevesen zokogva állt meg a törvényszék előtt, az örök szorosan mellé állottak, mert attól tartottak, hogy a gyilkos újra összeesik.

Szász Béla elnökhelyettes kihirdette Friedrich előtt az ítéletet.

— A kuria október 8-án ítéletileg elutasította a semmisségi panaszt Friedrich Ferenc ügyében. Ezután Lázár Ernő dr. jegyző felolvasta a kuria ítéletének terjedelmes indokolását.

Friedrich bamba arccal nézett a bírákra, látszott rajta, hogy kémele a szavaknak jelentőségét, de nem érti.

A megokolás felolvasása után az elnök a kegyelmi kérvény elintézését hirdette ki a gyilkos előtt és felvilágosításait a következő szavakkal fejezte be.

— Ő császári és királyi Felsége szabad folyást engedett az igazságszolgáltatásnak.

Friedrich, a ki mindaddig tétovázva figyelt a bíróság kijelentéseire, az elnöknek befejező szavaira összeresztett és féktelen boldogsággal kiáltott fel:

— Hát szabad vagyok, megkegyelmeztek?

A szárnalmas ember valósággal ugrálni kezdett örömeiben a törvényszék előtt és egyre azt kiáltotta:

— A király mégis csak megszánt, nem akarta az életemet, jó ember leszek ezután.

Az elnök kénytelen volt a gyilkost felvilágosítani, hogy a „szabad folyást” kifejezést félreértette.

Az elnök így szólt a boldogságában örvengő emberhez:

— Friedrich, maga nem értette meg az ítélet kihirdetését. A kuria helybenhagyta a halálós ítéletet és Ő Felsége a király nem kegyelmezett meg magának.

Borzalmas hatása volt ennek a felvilágosításnak. Friedrich rábámult az elnökre, arca az ellentétes indokoltól szederjessé vált, ajkai mozogtak, de szólni nem tudott, aztán felsikoltott és összerogyott a törvényszék előtt.

Két-három percig nem tudott szóhoz jutni a zokogástól, majd kitört belőle a jajszekelés és hörgő hangon rimázkodott:

— Miért nem hagynak élni: Kinek kell az én életem? Főlakasztanak, megölnék. A király se szánt meg...

Az elnök meg akarta vigasztalni a gyilkost: — Még lehet reménye, a védőügyvéd fog táviratozni a királyhoz.

Friedrich nem hallotta már az elnök szavát, kinjában a földön fetrengt és megkábultva a rettenetes valóságtól, folyton ezt kiáltotta:

— Hát nincs kegyelem? Főlakasztanak? A király se szánt meg...

A csendőrök fölemelték a gyilkost, megbilincseltek a kezét és kivitték a bírósági tereméből. Az igazságügyi palota udvarán kocsiba ültették és így vitték vissza a Farkas-utcai fogházba.

Életének utolsó 24 óráját Friedrich Ferenc a fogház nyolcadik számú szobájában tölti. A szobában mindössze egy ágy és négy szék van.

Az ítélet kihirdetése után két órával Friedrich némileg megnyugodott. Cellájában két szuronyos őr vigyáz a gyilkosra.

A délelőtti folyamán Friedrich szívart kért és azt mondta a börtönőrnek:

— Inkább ne adjanak enni, csak szivarozhassak.

A gyilkosnak ezt a kérését nem teljesítették. Hirschler József r.-kath. lelkesz tegnap délelőtt fölkereste Friedrichet és mellette marad lelki vigaszt szolgáltatva egészen a kivégzésig.

A börtönőröknek azt mondta:

— Igen jól viselném magam, ha megkegyelmeznének.

A fogházfelügyelő megkérdezte:

— Kíván-e valakit látni? akar-e valakivel beszélni?

Friedrich elutasító mozdulatot tett a kezével és így szólt:

— Ne jöjjen hozzám senki. Ha valakivel beszélni akarok, majd szólok. Ha édesanyám ide jön, vezessék be hozzám, vele szeretnék beszélni.

SZÍNHÁZ.

Kedd, dec 9

Furcsánjárt család. Mi is ez a darab a tenger sima tükrehez, meg a Sauertheig Morelli „művész” ur világbolondító stiklijeihez képest! A szombathelyiek is ép oly régóia ismerik ezt a ki-tűnő, tanulságos darabot és mégis, sőt ép ezért megelt a színház. „Nálunk mi így csinálunk,” hogy a vásáros bódéba való csepürágókat támogadjuk a telj házzal, hogy aztán a markukba ne-vehessenek, ha odébb álltak. Mi lehet ennek az oka? Jaj, ez fáj! Ne magyarázgassuk...

Az előadás, dacára az üres háznak, elég élvezetes volt, csak T. Konkoly Thege Emilia (Fourchambaulté) játéka ellen lehetne ugy kül-technikai, mint a szerep felfogásában előállott kifogásokat emelni.

Szerla, dec. 3.

Idéges nők. Bisson vigjátéka. Tán a legjobb, legszellemesebb az eddig színrekerült darabok közt. Csak azt nem hisszük, hogy a második felvonás-ban bent lenne az a rossz szó-vice: „adok ma-gának tanácsot”, mire a cukrász azt feleli: „adok érte kalácsot.” Ez a vice ordit ebben a darabban a jó izlés és szellemesség ellen. Csak az ilyen darabokba csempészve tűnik fel igazán, hogy milyen alacsonyan járók, milyen szappanbuborékok a szó-vicek. Ez azonban manapság már nagy divat; hívei is vannak, — de distingváljuk a dolgot: ne iparkodjunk ezeket az igazi szel-lemi színpadok közé csempészni, mert úgy fos-tenek ott, mint zöldbeka a mézesbőgrében.

Kunhegyi Miklós (a cukrász) jól megválasztotta első felleptere a szerepét. Eleinte hidegen hagyta a közönséget, mert egy egészen egy-szerű s kissé együgyű bőrt vett magára, min-denféle keresett szinpadló pózolás nélkül. — De mikor a későbbi bonyodalmakban is szigorú következetességgel maradt meg annak, aminek az első pillanatban láttuk, akkor tűnt fel igazán, hogy mennyire helyes volt a felfogás, milyen diskrét és és élethű volt a játéka és hogy milyen jó érzüke van a humor iránt. Igazán megörven-deztetné a közönséget, ha direktor létere minél többször vállalna szerepet. Méltó partnere volt Szabóné (Sidonie), a ki finom intelligenciával ját-szotta el a sikkes divatúrnó szerepét. T. Konkoly Thege E. (Chamoiselné) ma jutott a legjobb szerephez. Egy kiállhatatlan, igazga, ideges anyóst mutatott be igazán ügyes alakításban. A mai játéka ellen semmi kifogásunk. Meglepo ügyesen játszott ma Szarrasy Ilona is (Antoine). Jók voltak még Margitai (Pontgibaut gróf) és Déri (Chamoiscl) is. Szó.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Munkatársainknak. A karácsonyi melléklet részére kérjük a dolgozatokat e hó 16-ig be-küldeni.

Dunamenti. A községi kisbíró nem magán-szolga, hanem hatósági közeg s így azzal a köz-ségi jegyző magánügyekben nem rendelkezik, tehát községi képviselő-választás esetén a jegyző saját jelöltjeinek névjegyzékét vele nem hordat-hatja szét, legalább is erre nem kötelezheti. A szavazati jog kinek-kinek egyényi, azaz magán joga a kapacitálást — ha a mód törvénybe nem ütközik — törvény nem tiltja, a községi jegyző részéről azonban ez annál kevésbbé ildomos, mert többé-kevésbbé a saját ellenőrző testületé-nek választásáról van szó. Egyébként megjegyez-zük, hogy az 1886. évi XXII. végis a közsé-gekről szóló törvény 50 §-a szerint „a választási eljárás elleni panaszok, továbbá a megválasztott képviselő választhatósága ellen tett észrevételek a választástól számított 10 nap alatt az igazoló választmányhoz nyújthatnak be.”

Caizmadia-ijfu. A „két szerető testvér” ré-széről hozzánk intézett s e rovatban közölt levélre ön választ ad s örömmel jelzi, hogy a hurkát szereti, nőszüni óhajt s mint parti-kepes legény két segédével is képes dolgozni, mert szerzáma van. Nincs kifogásunk ezen szándéka ellen s szí-vesen szolgálunk utbaigazítással, ha megnevezi magát és szerkesztőségünkben jelentkezik. Nőszüni inkognitó nem lehet. Vesse le az ismeretlenség köpenyét.

565. 902. vhtó szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi. hogy a vaáli kir. járásbíró-ság 1902. V. 305/1. számú végzése követ-keztében Dr Szabady József szfejérvári ügyvéd által képviselt Reimer János sos-kuti lakos javára Langerman Imre sokuti lakos ellen 145 kor. 75 fill. s jár. erejéig 1902. évi november hó 11-én foganatosi-tott kielégítési végrehajtás után ifoglalt és 648 koronára becsült következő ingó-ságok, u. m.: butorok, borok, disznó, ku-korica stb. nyilvános árverésen eladtnak

Mely árverésnek a vaáli kir. járásbíró-ság 1902-ik évi V. 305/2. számú végzése folytán eddig összesen 193 koronában bi-róilag már megállapított költségek erejéig alperes lakásán Sósokton 1902 december hó 17-ik napjának délelőtti 9 órája határ-időül kítűzetik és ahhoz venni szándéko-zók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108 §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígéro-nek, szükségeseletén becsáron alul is elfog-nak adni.

Amennyiben az árverezendő ingósa-gokat mások is le és felülfoglalták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen ár-verés az 1881. évi LX. t. c. 120. §. értel-mében ezek javára is elrendelitetik.

Kelt Vaál, 1902. november 30-án

Ferency s. k.,
kir. bír. végrehajtó.

A szőlő holdankénti terméstöbbleté biztosan és ocsón emelhető

Szártított sertestrágya és szuperfoszfát

alkalmazása által.

A gazdaközönség kényelmére a Fe-jérmegyei Gazdasági Egyesületnél az illető műtrágyák kicsiben is beszerezhetők, Szé-kesfehérvárott. — A Fejérmegyei Takaré-k-pénztár épületében a titkári hivatalnál bő-vebb tájékozás szerezhető.

Szőlőoltványok

szőlőoltvány-művelésben és európai nevelés gyökere és címe vesszék mélyre leszállított azokon! Oltványok ára 90-100 frt. Mindenki a legkiválóbb bor- és csemegefajok-ból, fajtáztán, teljes jóállással. Ha a szállítvány a megre-detésnek meg nem felel, ne, így az oda-és visszaszállítási köl-tséget, valamint a megrendelő által kiküldött összeget hány nélküli azonnal visszatértem. Így mindenki ebből sükésgelétet az én kötségenem hához szállítva tekintheti meg.

ÉLŐKERÍTÉS.

Gleditschia-csemeték és magvak.

Óriás tüvstül, igen gyorsan fejlődő süvénynövények. Ez az egyo-dult, melyből oly üdökös kertés nevelhető pár év alatt, rend-kivüli csokoly kiadásal, melyen nomhoggy ember, de szeml-féle állat, meg az apró nyulak sem hatólatnak at, úgy, hogy a bekerített részek teljesen kutesesl zarátkot. Minden rendelkezéshez rendelkezés kitesett útlatatát és kezelési utasítás mellettkellett. Bővebb tájéko-zás végett szíves fonyomatu díszes árjegyzékek ingyen és bérmentve küldetnek, rendelési kötelez tése nélkül. Az árjeg-zésen kívül egy oly könyvet kap ezzel, ki címet egy levelező-lapra tudatja, mely nincsen az a ház vagy család, a hol annak tartalmát hasznára ne fordítanak, városn, falun, pusztán, gaz-dag vagy szegény családú egyaránt. Így még azoknak is ér-dekében áll, kik rendületl semmit sem akarnak, mert benne számos oly közlemények foglaltanak, melyek mindenkinek nagy szolgálatot tesznek.

Kötéses, óriási jóvedelmet biztosító voltánál fogva, ennek tenyészése máj minden gaz-daságban az utóbbi időben rendkívül terjedt.

Diócsemeték. Kötéses, óriási jóvedelmet biztosító voltánál fogva, ennek tenyészése máj minden gaz-daságban az utóbbi időben rendkívül terjedt.

Cím: „Érmelléki Első Szőlőoltvány-Telep”
Nagy-Kágya, u. p. Székelyhid.